

19

**Celebració
de l'Any
Sacerdotal
a Tarragona**

Catequesis i pregàries

**Delegació diocesana de litúrgia
Arquebisbat de Tarragona**

Col·lecció Tau - Documents, n. 19

Edita: Arquebisbat de Tarragona

Pla de Palau, 2

43003 Tarragona

Dipòsit legal: T.466.2009

Imprès a Dopigraf

© de l'edició i del text: Arquebisbat de Tarragona

**Delegació diocesana de litúrgia
Arquebisbat de Tarragona**

**Celebració
de l'Any Sacerdotal
a Tarragona**

Catequesis i pregàries

Col·lecció Tau - Documents, n. 19

**Arquebisbat de Tarragona
2009**

L'Any Sacerdotal

19 de juny de 2009 - 11 de juny de 2010

**Fidelitat de Crist,
fidelitat dels sacerdots**

Justificació

El papa Benet ha convocat des de la solemnitat del Sagrat Cor de l'any 2009 un Any Sacerdotal, amb aquest lema: «Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot.» El motiu d'aquest Any han estat els cent cinquanta anys de la mort de sant Joan Maria Vianney, el sant Rector d'Ars, patró de tots els sacerdots del món. La celebració d'aquest any especial ha tingut una repercussió mundial positiva, especialment entre els mateixos sacerdots. I el mateix Sant Pare ha donat orientacions teològiques i espirituals de cara a la celebració fructuosa d'aquest Any. Així, el mateix Papa publicava, el dia 16 de juny, la Carta de convocatòria per a un any sacerdotal en ocasió dels cent cinquanta anys del *dies natalis* de sant Joan M. Vianney. D'aleshores ençà el Papa ha dedicat moltes de les seves audiències i homilies al ministeri sacerdotal. Tot el que ha dit el Papa, i el que encara dirà durant aquest Any, és valuós i realment cal llegir-ho, reflexionar-ho i meditar-ho. El magisteri del papa Benet sobre el ministeri apostòlic és d'una altíssima qualitat teològica. La primera invitació és, doncs, a llegir el que ens diu i estimar-ho.

A prec del Sr. Arquebisbe sóc demanat de preparar aquest subsidi per a ajudar a una comprensió més alta i

profunda del significat d'aquest Any Sacerdotal en l'Església. Els sacerdots són abans de res pastors del poble de Déu. Ser pastor del poble de Déu vol dir anar al davant en un ministeri de guia i de consol. Quan el poble de Déu veu els seus pastors desorientats, també es desorienta. Quan els veu desanimats, també queda desanimat i sense forces. Quan els veu parats i sense fer camí, també es para i no fa camí. No som sacerdots per a nosaltres mateixos, sinó per al poble de Déu. El ministeri és per essència eclesial. Som preveres de l'Església i per a l'Església. Hem estat cridats al ministeri per a la santificació de l'Església. I així esdevenim servidors de la convocatòria de Crist enmig del món per a congregar l'Església de Crist per a l'anunci de l'evangeli. El do és molt gran, i la responsabilitat també.

Això encara és més dolorós quan constatem pertot arreu la gran apostasia de molts creients. D'un ramat que abans hi era i que ara no hi és. Els membres del poble de Déu que s'han allunyat són les ovelles que abans havien estat trobades i ara han marxat. I encara més quan constatem que no hi ha proporció visible entre l'esforç de renovació dels mètodes pastorals amb els fruits visibles. La pregunta i el discerniment que tots ens fem són ben

clara: per quins camins hem d'exercir el ministeri en els nostres dies? Quin és el perfil de prevere que s'imposa? Quin és l'estil del treball pastoral que hem de cercar? Què és allò essencial de la nostra vida? Vet aquí que la pregunta teològica sobre la identitat i la missió dels preveres esdevé una pregunta existencial per a nosaltres. L'Any Sacerdotal és un temps apte i un do per a cercar en la pregària i en el discerniment la resposta a aquestes preguntes; una resposta que per a nosaltres és vital.

El Sant Pare l'ha volgut convocar i ell mateix n'ha donat les orientacions i els criteris profunds en la seva carta de convocatòria. Un Any Sacerdotal que no és només per als ministres de l'Església, sinó per a tot el poble de Déu. Un any de pregària pels preveres: pregar amb els preveres i pels preveres, un any de catequesi sobre el ministeri sacerdotal per a les nostres comunitats, un any per a revisar i reflexionar sobre l'acompanyament del poble de Déu als seus pastors. I per als preveres, participants del sacerdoci de Jesucrist en la Nova Aliança, un temps de pregària, de formació en el propi ministeri, per tal de descobrir la joia d'on brolla l'alegria del nostre sacerdoci, que és Crist mateix. L'alegria, però també la fortalesa i l'ànima per a prosseguir la nostra bonica feina de pastors del poble de Déu.

L'oportunitat d'aquest Any ve donada en primer lloc per la secularitat i la terrible apostasia de molts de la

vida de l'Església i pel relativisme dels valors de la nostra societat que poden enfosquir la vida dels sacerdots i fer-los caure en el desànim o en la indiferència, o en un conformisme o unes pors que no ens fan avançar. Per altra banda, actuacions de sacerdots que dissortadament han fet tant de mal i que han tingut una àmplia difusió en els mitjans de comunicació han embrutat la imatge dels preveres, i això ha de fer resplendir la bellesa de la vida de la gran majoria de preveres que, des de la humilitat i l'obediència a l'Esperit, romanen fidels i joiosos en el seu ministeri, pels quals hem de donar gràcies a Déu Pare i pels quals el poble de Déu ha de pregar i els ha d'acompanyar.

Sorprèn que es justifiqui la convocatòria de l'Any Sacerdotal per la memòria dels cent cinquanta anys del *dies natalis* del sant Rector d'Ars. El seu ministeri exercit en una geografia i en un temps tan diferent del nostre, pot ser referencial i evocador? El cardenal Hummes, prefecte de la Congregació Pontifícia per al Clergat, ha dit diverses vegades que la forma certament és diferent, però no pas el contingut essencial del seu ministeri. I fonamentalment els preveres-sacerdots fan allò que el sant Rector d'Ars feia, i que han fet els sacerdots de tots els temps. A la llarga o a la curta hem de retornar sempre aquí: el sacerdot és el qui celebra els sagraments, el qui presideix l'eucaristia i el qui guareix les ferides del pecat, el qui reprèn la

catequesi per al poble de Déu i el qui té cura dels membres més desvalguts del cos de Crist, que són els pobres. I això des del testimoniatge d'una vida lliurada a la pregària i sense cap mena d'ambició terrenal. Aquest és el seguiment que el Senyor demana als Apòstols: *seguir-lo a ell sense res i a canvi de res*.

L'elesiologia del Vaticà II ha fet descobrir la teologia de l'Església local i ha fet notar que el ministeri sacerdotal s'exerceix en comunió amb un bisbe en el si d'un presbiteri, que és una paternitat. Seria una bona cosa rellegir, tot meditant-lo, el document *Presbyterorum ordinis* del concili Vaticà II, com la carta magna sobre el presbiterat de l'Església del nostre temps.

Encara és més necessària la pregària

La teologia sobre el ministeri és necessària, però encara és més necessària la pregària i la conversió del cor, perquè sempre serà veritat que la lletra no dóna la vida, sinó l'Esperit de Déu. El mateix títol o lema per a l'Any Sacerdotal és significatiu i eloqüent, ja que posa de manifest que el do de la gràcia divina precedeix tota possible resposta humana i realització pastoral: «El sacerdoci és l'amor del cor de Jesús, repetia amb freqüència el sant Rector d'Ars. Aquesta commovedora expressió ens és motiu per a

reconèixer amb devoció i admiració el do immens que suposen els sacerdots, no només per a l'Església, sinó per a la humanitat mateixa. Tinc present tots els preveres que amb humilitat repeteixen cada dia les paraules i els gestos de Crist als fidels cristians i a tot el món, identificant-se amb els seus pensaments, desigs i sentiments, així com amb el seu estil de viure. ¿Com no hem de ressaltar els seus esforços apostòlics, el seu servei infatigable i anònim, la seva caritat que no exclou ningú? I què és el que hem de dir de la fidelitat plena d'entusiasme de tants preveres que, malgrat les dificultats i incomprendiments, perseveren en la seva vocació d'amics de Crist, cridats personalment, elegits i enviats per ell?»

Tan lluny i alhora tan a prop

Aquest any s'acompleixen els cent cinquanta anys de la mort de sant Joan M. Vianney, el sant Rector d'Ars. El missatge de sant Joan Maria, més que la seva doctrina, és la seva vida. Fa cent cinquanta anys que el sant Rector d'Ars tancava els ulls en aquest món, amb una gran serenitat, després d'haver consumit la seva vida literalment pel cansament de confessar dia i nit els amics, els pecadors, que venien de tot França. Va ser un prevere que va viure entre la Revolució i la Restauració. L'imaginem sortint de casa amb el seu barret a la mà, amb la sotana pobríssima i descolorida, i amb el seu

cabell blanc, fins i tot massa llarg per la seva època. De jove havia arribat a Ars. Quan hi va ser enviat va dir: «En aquest poble no hi ha gaire amor de Déu.» I el bisbe li va dir: «Vostè n'hi posarà.» I així ho va fer. Tota una vida lliurada al servei de la seva par-ròquia, un poblet petit i perdut enmig de la gran arxidiòcesi de Lió. Des del principi el primer que va fer va ser ocupar-se de la catequesi dels petits, a la qual arrossegava els mateixos pares, que els acompanyaven i es quedaven al final de l'aula. D'aquesta manera, durant més de quaranta anys, va anar teixint al mateix lloc, i fent sempre les mateixes coses, una trama de vida més densa de vida guardada, perdonada. Al final de la seva vida gairebé no se l'entenia i repetia quasi sempre el mateix: «Estimeu i pregueu, germans, que en això consisteix la vida cristiana.» A un home així potser avui encara seria fàcil escoltar-lo, i fins i tot sentir-ne els batecs del cor quan assegurava que Déu, mendicant del cor dels homes, mai no nega la seva gràcia als pecadors. I que la blasfèmia més gran és «posar límits a la misericòrdia de Déu», que és infinita. Fins al punt que «si a l'infern es pogués resar, l'infern deixaria d'existir». Cal diferenciar en aquest cas el context del personatge. Les circumstàncies són absolutament diferents, però el sant Rector d'Ars té en comú amb nosaltres que essencialment fem el mateix: el ministeri es defineix per la celebració dels sacraments, la catequesi i l'atenció misericordiosa als pobres. Viscut en

la fidelitat de cada temps, amb una generositat immensa, confiant més en Déu que en les nostres pobres capacitats. L'Església de Roma, en la persona del Papa, ha volgut mostrar de nou aquest sant pastor (el reliquiari del sant Rector va ser portat a la Basílica vaticana) i l'ha proposat com a *testimonium* per a aquest Any Sacerdotal. La seva figura no pot quedar com una glòria del sacerdoci catòlic, sinó que cal que descobrim el secret de la seva proximitat. La referència a la seva santedat ens és vàlida i notable. Encomanem-nos també a la seva intercessió.

El testimoniatge de tants preveres del nostre temps

Però també cal que ens sigui esperó l'exemple de tants sacerdots de la nostra arxidiòcesi que per causa de la fe van oferir la seva vida en els nostres temps. És la fecunditat de santedat martirial que des de sant Fructuós orna la nostra Església. També el testimoniatge de tants preveres que hem conegut i que ens han donat exemple de fidelitat i de dedicació en el ministeri i que no han cercat res més sinó el bé dels fidels que els han estat encomanats. Ben segur que el perfil dels preveres sants també es dóna en l'Església dels nostres temps i resplendeix en la fidelitat de tants sacerdots que en els temps difícils i

esperançadors de després del Vaticà II han après la «gran obediència» al món i a l'Església. I s'han mantingut en l'esperança, malgrat tantes contradiccions i perplexitats. Indubtablement hi ha també un núvol de testimonis entre els preveres de la segona meitat del segle XX que han viscut la tensió entre el vell i el nou, entre la lleialtat a l'Església i l'amor a les necessitats dels homes, entre grans expectatives i grans desil·lusions. Cal descobrir aquests sants anònims que, sense reconeixements ni aurèoles, han viscut la santedat de la difícil i costosa fidelitat creativa, una santedat veritablement profètica de molts sacerdots del nostre temps. Són i seran els sants sacerdots del concili Vaticà II. Són tots els qui no s'han fet enrere i no han marxat i continuen amb el cor apassionat per l'apostolat.

La pluralitat en l'exercici del ministeri

Enmig de la pluralitat i de la varietat de la vida dels preveres sempre hi haurà tensió entre Paraula i sagrament, ens ha dit el Sant Pare. El sacerdot és l'home de la missió, però també és l'home del culte. Aquestes són les dues columnes del ministeri sacerdotal. I cal salvar i respectar sempre les dues sensibilitats i mai no s'han d'oposar. Litúrgia i ministeri a favor dels pobres, litúrgia i evangelització sempre van unides. I sempre

serà veritat que la celebració dels sagraments va precedida de la predicació de la Paraula i el testimoniatge a favor dels pobres. Per exemple, sant Joan Crisòstom ens diu que el sagrament de l'altar i el sagrament del pobre són aspectes del mateix misteri. I que avui els preveres no en tenim prou d'esperar des de la finestra de les abadies els fidels que vinguin, cal sortir al seu encontre. Cal viure enmig seu per a cridar-los a la fe i a l'ordre de la gràcia i de la caritat, que és també l'ordre de la justícia. (Cf. Benet XVI, «Paraula i sagrament són les columnes del sacerdoci», Audiència general del dimecres 1 de juliol de 2009.)

Els objectius de l'Any Sacerdotal

Per als preveres

- Redescobrir el goig de ser sacerdot de Crist i aprofundir en la naturalesa del ministeri. Els preveres també hem d'escoltar la predicació que converteix el cor i el ministeri. Els preveres bé hem de retornar a aquell qui és l'origen, el camí i la fi de tota la nostra vida, que és Crist. Retornar a aquell que renova constantment el nostre ministeri. Un retorn que no és sinó una identificació més íntima i profunda amb Crist pastor, que dóna la vida per a la salvació del món. Aquesta identificació amb Crist és la nostra santedat. Es tracta de seguir la invitació de sant Pau: «Et recomano que procuris de revifar el do de Déu que has rebut per la imposició de les meves mans» (2Tm 1,6).
- Descobrir de nou que el ministeri és un *officium amoris*. El Senyor que ens ha cridat al ministeri ens ha configurat a ell pel sagrament de l'orde després d'un llarg i serè discerniment de l'Església. El mateix amor del Crist se'ns continua manifestant a través de la comunió presbiteral i del servei al poble sant de Déu, que és la raó de ser del nostre ministeri. El sacerdoci ministerial, rebut una vegada per sempre el dia de la nostra ordenació, és donat i rebut, i actualitzat en cada

celebració de l'eucaristia i en el do generós de la pròpia vida fins a l'extrem (cf. Jn 13,1). I és ple d'una gran bellesa viure'l amb una gran radicalitat, com tot amor veritable. Només aquest amor del Crist pot fonamentar el carisma del celibat que tots hem acceptat lliurement, com un carisma de lliurament total.

- Redescobrir la naturalesa del ministeri sacerdotal i discernir en un pluralisme del ministeri allò que sempre ens és propi. La identitat sacerdotal ve definida sempre per la Sagrada Escriptura, per la tradició dels Pares i pel magisteri de l'Església. Una formació permanent sobre el ministeri, una formació permanent que implica una conversió permanent.
- La naturalesa del ministeri ens porta a descobrir la forma de vida apostòlica. Seguidors del Crist pobre i cèlibe. El camí ministerial és un camí d'humilitat, d'encarnació i de *kènosi* veritable enmig del món. Vivim el ministeri en un temps en què hem de viure'l amb una gran humilitat. I els preveres han d'estar disposats per endavant a suportar la solitud, la incomprensió, i constatar com n'hi ha molts que «fan cas de la predicació». En un temps d'in-

certesa per a la vida de l'Església, només el Senyor sap com s'orientarà la seva vida en els temps que vindran. Segurament ens haurem de complaure amb la paraula del Senyor. «No tinguis por petit ramat.» Cal tota la fe i cal tota l'esperança. I podem fer nostres les paraules de l'Apòstol: «Completo amb la meua pròpia carn el que manca a la passió de Crist.» Certament que a la passió de Crist pel que fa a la nostra salvació ni per forma ni per essència no pot mancar-hi res. Però sí que manca la participació en els seus sofriments. Això no ens és estalviat, perquè el deixeble no pot ser més que el mestre. I és en aquestes hores que comprenem més bé les paraules de sant Pere: «Alegreu-vos de poder compartir els sofriments del Crist» (1Pe 4,13)

- Una intensificació de la vida espiritual. La pregària forma part del nostre ministeri de manera essencial. Preguar és «deixar lloc a Déu en les nostres vides». En aquesta vida espiritual l'eucaristia del Senyor ocupa el centre. D'aquí brollen els nostres apostolats. Hem de trobar l'equilibri i la mesura entre la pregària i el treball pastoral, i evitar en tot l'activisme, que és font d'angoixa i treu la «pau benaurada del cor». Només aquesta densitat espiritual de les nostres vides ens fa homes veritablement de Déu aptes per a acollir, per a discernir, per a escoltar i per a guarir. És aquí que cal redescobrir el lloc que nosaltres mateixos donem al sagrament del perdó i com l'exercim en bé dels altres. La capacitat de donar el perdó en nom de Jesucrist pel ministeri de l'Església és un dels dons més grans que hem rebut.

Per als fidels

1. Un any per a formar el poble de Déu sobre el ministeri sacerdotal. Si és veritat que als preveres, per la missió que reben del bisbe, se'ls ha confiat una porció del poble de Déu que es concreta en la missió pastoral exercida en una parròquia/es, també és cert que els preveres són encomanats a cada comunitat cristiana que ha de pregar per ells, tenir cura

d'ells i valorar el seu ministeri. Que cap sacerdot no se senti sol o no estimat en cap comunitat. El poble cristià, des d'una comprensió més profunda de la vida i del ministeri sacerdotal, ha de valorar, acompanyar i donar suport als seus pastors. Un prevere sense la comunitat cristiana que l'ajuda en el seu ministeri no és res i no pot fer res. Per altra banda, els preve-

res no són un superhomes; viuen el ministeri en la feblesa i en les limitacions personals. I en tot cal caritat i comprensió. Aquesta comprensió i col·laboració afectiva i efectiva ha de ser encara més viva pels preveres joves i pels preveres ancians. Cal, doncs, que les comunitats cristianes s'alegrin de la presència dels preveres i del seu treball, els celebrin fins i tot i s'estrenyin els llaços de comunió i d'amistat envers ells.

2. Un any de pregària amb els sacerdots i pels sacerdots. Una pregària

abans de res d'acció de gràcies pel do immens del sacerdoci ministerial i una intercessió a favor d'ells. En la litúrgia sempre s'ha pregat pels pastors de l'Església, perquè no els manqui mai el do de la fortalesa i de la pau enmig de les dificultats i dels reptes del nostre món. Aquesta pregària esdevé necessàriament avui una pregària humil i pobra per les vocacions al ministeri sacerdotal. És un dir simplement: «Envieu, Senyor, els preveres i tingueu misericòrdia de la vostra Església, que vós estimeu i perdoneu sempre.»

Rafael Serra, pvre.

Delegat diocesà de litúrgia

Catequesis

sobre el ministeri ordenat

- Recomanem emprar per a la catequesi el *Catecisme de l'Església catòlica*, des del número 1536 fins al 1600. La doctrina del Catecisme és clara i assumeix tota la doctrina del concili Vaticà II. També són recomanables per a preparar la catequesi els documents del Vaticà II: la *Lumen gentium* i la *Presbiterorum ordinis*, i també tot el magisteri del papa Benet XVI sobre el ministeri sacerdotal.
- És bo començar la catequesi amb la proclamació de la Paraula de Déu. Havent cantat prèviament un cant com ara *El vespre abans que a mort fou lliurat*. Després el catequista —millor que sigui prevere— explica els punts de la catequesi i es fa un breu diàleg. A continuació es fa un silenci significatiu d'oració i es prega pels sacerdots i per les vocacions. La pregària és millor fer-la davant del Santíssim Sagrament.
- La redacció d'aquestes quatre catequesis està feta amb un llenguatge col·loquial i apte per als fidels. El més important no és el text, sinó el contingut. Són quatre catequesis que responen a aquestes preguntes: D'on vénen els preveres? Qui són? Què fan? Com viuen? Es poden fer en un mateix dia o parcialment, com es cregui més oportú. Cada catequesi té uns punts per a desenvolupar.

D'ON VÉENEN ELS PREVERES?

Ja en els evangelis trobem una clara diferència entre el nombre dels seguidors de Jesús i el grup dels dotze Apòstols. A aquests el Senyor els va cridar a viure amb ell, a seguir-lo, *sense res i a canvi de res*, els va enviar a la missió de proclamar la bona nova del Regne i els va donar el manament de celebrar l'eucaristia. I aquesta missió va quedar confirmada des de la Pasqua i la donació de l'Esperit Sant, el dia de Pentecosta. Naturalment, els Apòstols van morir, alguns fins i tot pel martiri, com els apòstols Pere i Pau. Però la missió apostòlica no va morir amb ells, sinó que va perdurar en l'Església, pel sagrament de l'orde, que fa perdurar en l'Església el do i el ministeri dels Apòstols. I així serà fins que el Senyor torni en la majestat del seu Regne.

Tota la vida que tractem mossens. La seva presència per a uns és propera i

per a altres llunyana. Alguns tenen experiències positives del tracte amb ells, d'altres potser no tant. Però qui són aquests homes solters i sense fills que dediquen la seva vida a Déu? Són només uns funcionaris de l'Església? Qui són? A què es dediquen exactament? Quina és la font de la seva alegria? L'Any Sacerdotal és una bona ocasió per a fer una catequesi sobre la identitat i la vida dels preveres.

Podríem començar amb una lectura bíblica. És del llibre dels Fets dels Apòstols. És el comiat de l'apòstol sant Pau als preveres de Milet; un comiat entranyable. Aquells homes sabien que potser no el tornarien a veure més; sabien que enyorarien la presència i la paraula de l'apòstol Pau que amb el cor ardent predicava l'evangeli de la Resurrecció. Escoltem el que els diu:

Un lector proclama aquest text de l'Esclusura:

Del llibre dels Fets dels Apòstols

Ac 20,15-38

Salpàrem d'allí i l'endemà érem a l'altura de Quios, el dia següent passàvem davant de Samos i l'altre arribàvem a Milet. Pau havia decidit de no fer escala a Efes per no perdre temps a l'Àsia: tenia pressa per ser a Jerusalem, si li era possible, el dia de Pentecosta. Des de Milet, Pau va enviar a buscar a Efes els qui presidien aquesta Església. Un cop arribats, els digué: «Ja sabeu com m'he comportat sempre amb vosaltres des del mateix dia que vaig arribar a l'Àsia: he servit el Senyor amb tota humilitat i amb llàgrimes, enmig de les proves que m'han vingut de les insídies dels jueus. No he deixat de dir-vos res que us pogués ser útil: he predicat i ensenyat en públic i per les cases, insistint tant a jueus com a grecs que es convertissin a Déu i creguessin en Jesús, nostre Senyor. Ara, encadenat per l'Esperit, me'n vaig a Jerusalem. Ignoro el que m'hi ha de passar; només sé que, a cada ciutat on arribo, l'Esperit Sant m'adverteix que m'hi esperen cadenes i sofriments. Però no dono cap valor a la meua vida, mentre dugui a terme el camí i el ministeri que vaig rebre de Jesús, el Senyor: donar testimoni de l'evangeli de la gràcia de Déu. I ara, jo sé que cap de vosaltres no em tornarà a veure. Jo he passat enmig vostre i us he anunciat el Regne. Per això us asseguro avui solemnement que no tinc cap culpa si algú de vosaltres es perd, ja que no he deixat d'anunciar-vos tot el disseny de Déu. Vetlleu per vosaltres mateixos i per tot el ramat, del qual l'Esperit Sant us ha fet encarregats perquè pastoreu l'Església de Déu, que ell va adquirir amb la sang del seu propi Fill. Ara us confio a Déu i al missatge de la seva gràcia; ell és prou poderós per a edificar i donar l'heretat a tots els qui ha santificat. De ningú no he desitjat plata ni or ni vestits; vosaltres mateixos sabeu que aquestes meves mans han guanyat allò que necessitàvem jo mateix i els qui anaven amb mi. Sempre us he mostrat que convé de treballar així per a no escandalitzar els febles, recordant les paraules de Jesús, el Senyor, quan digué: "Fa més feliç donar que rebre."» Després de dir aquestes paraules, Pau s'agenollà i va pregar amb tots ells. Llavors tothom esclatà en plors, i se li tiraven al coll i el besaven, desconsolats sobretot perquè els havia dit que ja no el tornarien a veure. Després el van acompanyar fins a la nau.

Paraula de Déu.

El catequista explica aquests punts de catequesi:

1. Arreu on anaven els Apòstols amb la seva predicació fundaven les Esglésies. Són les comunitats cristianes que naixien de la seva predicació. I brollaven del baptisme i vivien de l'eucaristia. En els temps apostòlics l'eucaristia s'anomenava *fracció del pa*. Aquestes comunitats cristianes no eren abandonades a la seva sort, sinó que al cap d'elles els Apòstols deixaven uns homes que per la «pregària i la imposició de les mans» continuessin el ministeri dels Apòstols d'anar al davant com a pastors del poble de Déu. Aquests homes presidien l'eucaristia i repetien les paraules de Jesús al sopar de la Pasqua i complien el manament: «Feu això que és el meu memorial» (Lc 22,19).
2. Tant la paraula *ministeri* com *ministre*, que són paraules cristianes (després van adquirir un significat civil) vénen de la paraula llatina *minus*, que vol dir 'menys'. Etimològicament vol dir 'un que s'ha fet menys per a ser el servidor de tots'. És menys que els altres per a ser germà de tots. I mai no és més. Vénen al pensament aquelles paraules de Jesús a l'evangeli quan els Apòstols —sense haver rebut encara l'Esperit Sant— discutien pel camí quin d'ells era el més important. I Jesús els va tallar i ras i curt els va dir: «Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor» (Mt 20,26). Aquestes paraules sempre les han de tenir presents, els mossens. A l'evangeli tot funciona a la inversa: el qui és primer és el qui és darrer per a ser el servidor de tots. Com Jesús, que a la creu va ocupar el darrer lloc per a donar la vida per tots, i sense tenir ni un tronc on reposar el cap (Mt 8,20), finalment el va reclinar damunt l'arbre de la creu. El ministeri en l'Església només és suportable si es viu amb aquesta actitud de servei, altrament es fa odiós i no es pot aguantar. No el pot suportar ni un mateix ni menys els altres. Tot i així el Senyor perdona els pecats dels seus servidors que tenen la temptació de ser més que els altres o d'estar per damunt dels altres.
3. Anem als inicis de la vida de l'Església. Els homes que els Apòstols posaven com a pastors de les comunitats (ho hem sentit a la lectura) van adquirir noms. I per la tradició de l'Església van rebre *els noms d'ofici*, que són: bisbes, preveres i diaques. Aquesta disposició o distribució del ministeri en tres graus va esdevenir universal i forma part de la Tradició de l'Església: és d'aquelles coses (no n'hi ha gaires) que l'Església ha fet o té sempre i a tot arreu. I que ho ha rebut del Senyor. No ha existit mai l'Església sense el ministeri dels Apòstols. Recordem les paraules del credo: «I en una sola Església, santa, catòlica i apostòlica.»

4. Trobem així que l'Església universal es manifesta com la comunió de les Esglésies locals (o particulars). La comunió de l'Església universal ve presidida pel bisbe de Roma, el Papa, successor de l'apòstol Pere. Ell presideix en la caritat la comunió de totes les Esglésies locals. I com a pastors de l'Església local hi ha els bisbes, que són col·legialment successors dels Apòstols. No és tan difícil d'entendre-ho: el ministeri dels Apòstols és continuat en certa manera pel ministeri dels bisbes.
5. *Bisbe* ve d'una paraula grega que significa 'el qui vigila', o millor 'el qui vetlla'. No en el sentit de guardià, sinó en el sentit de sentinella. Vetlla perquè ningú no es perdi. Vetlla perquè el poble cristià camini en la pau de l'Esperit Sant vers el Regne del cel. Vetlla perquè a aquest poble cristià, la porció d'Església que té encomanada, no li manqui ni la predicació ni el pa de la vida. Vetlla per a consolar l'ovella ferida i va a buscar l'ovella que s'ha perdut. És el pastor del poble de Déu, i el seu ministeri l'exerceix juntament amb els altres bisbes. El col·legi de bisbes, en comunió els uns amb els altres, i presidits pel Papa, vetlla per l'Església universal estesa d'orient fins a occident. Són mestres de la fe i els qui estimen els pobres.
6. Però la Tradició de l'Església ha determinat que cada bisbe sigui ajudat pels seus preveres. És a dir, uns homes que pel sagrament de l'orde participin del sacerdoci de Crist i siguin cooperadors del ministeri episcopal a cada lloc. A ells se'ls encomanen les comunitats eclesials, normalment anomenades *parròquies*, o altres serveis, i són cooperadors del ministeri episcopal.
7. En certa manera i cert grau els preveres participen, com els bisbes, del ministeri sacerdotal pel fet que, com els bisbes, fan allò més gran i altíssim: consagrar l'eucaristia i perdonar els pecats en el nom del Senyor.
8. No hi ha cap prevere que tombi pel món sense bisbe. Tots estan incardinats al servei d'una Església local. No existeix un prevere autònom, desvinculat de la persona d'un bisbe. Més encara: els preveres de cada Església local formen el que s'anomena el col·legi presbiteral. Són germans vinculats entre ells pel mateix do i pel mateix ministeri. En una ordenació presbiteral això queda significat quan, després de la imposició de les mans del bisbe, també els altres preveres imposen les mans i el no ordenat rep d'ells l'òscul de la pau. Són solidaris els uns dels altres. Són solidaris, juntament amb el seu bisbe, del poble sant de Déu pel qual han de pregar i donar la vida. Són una família. I també ells s'han de perdonar les ferides que es fan els uns als altres, suportar i no divulgar les febleses dels germans, estimar-se de veritat, i tenir cura dels germans preveres ancians i protegir els febles. Ben sovint els mossens ens

reunim, i és natural: hem de treballar els uns amb els altres. A vegades també ens reunim per a pregar i per a fer festa. La reunió més joiosa és quan ens reunim i el bisbe ordena un nou prevere. I també ens reunim per acomiadar els germans preveres que han mort en el Senyor. I els enyorem. Una vegada l'any, per Setmana Santa, ens reunim per a celebrar la missa crismal, en la qual el bisbe consagra el sant crisma, que com a signe de comunió prenem per a tota l'arxidiòcesi, per a ungir els infants batejats i els qui es confirmen. En aquesta missa donem gràcies a Déu pel ministeri sacerdotal i el renovem.

9. Actualment passem una prova difícil: els candidats al ministeri sacerdotal són pocs. Les vocacions, com deia l'arquebisbe Lluís, són l'alegria més gran del poble de Déu. Hem de constatar aquesta realitat: el presbiteri diocesà envelleix i disminueix. Els preveres joves són una gran esperança, i són conscients de la responsabilitat que tenen d'assegurar el ministeri presbiteral en unes condicions que el temps anirà determinant en aquesta estimada arxidiòcesi de Tarragona. Tot i així hem de pregar per les vocacions i confiar en el Senyor, i hem de viure amb una gran intensitat la vida cristiana. Si no hi ha vida no hi ha descendència. I l'Església haurà d'estar atenta a l'Esperit que la guia per tal d'escollar quines són les noves formes de ministeri que l'Esperit pot suscitar.
10. «Vetlleu per vosaltres mateixos i per tot el ramat del qual l'Esperit Sant us ha fet encarregats perquè pastoreu l'Església de Déu, que ell va adquirir amb la sang del seu propi Fill.» Els preveres, juntament amb els bisbes, són els pastors de l'Església. La imatge del pastor és una imatge bíblica molt estimada. El pastor és el qui va al davant, el qui és servidor de tot el ramat, el qui prega, el qui té goig del seu ramat, el qui dona la vida per les ovelles. Jesucrist és el *pastor bonus* i tots els ministres de l'Església, tots, sense excepció, han de representar Crist Bon Pastor. Fan present aquesta presència del Crist. No són amos de l'Església (que és de Jesucrist), sinó els seus servidors. Aquest ministeri té la forma de servei. És així que Jesús, abans d'instituir l'eucaristia i el sagrament de l'orde, va rentar els peus als seus deixebles i els va dir: «Feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica» (Jn 13,17). Aquestes paraules estan inscrites amb acer inoxidable en la vida de l'Església, per a la nostra confusió i vergonya quan no ho hem fet i per a la nostra joia quan ho acomplim. Si voleu judicar un capellà feu-ho amb aquests termes: No per si és savi, modern o carca, sinó per si realment viu la benaurança del servei. Un és un bon bisbe i un bon prevere quan no es busca a ell mateix, ni s'autoglorifica, ni s'imposa, sinó quan humilment i cada dia es posa al servei dels altres i viu l'obediència de la caritat pastoral.

**Es fa una breu sessió de diàleg i, havent dit el parenostre,
es diu aquesta oració:**

Senyor, Déu nostre,
que per conduir el vostre poble
us valeu del ministeri dels sacerdots;
concediu-los de servir-vos amb perseverança
segons la vostra voluntat,
a fi que amb el seu servei i la seva vida
puguin gloriificar-vos en Crist,
que viu i regna pels segles dels segles.

QUI SÓN ELS PREVERES?

Un lector proclama aquest text de l'Esriptura:

De la segona carta de sant Pau als cristians de Corint:

1Co 4, 1-12

Per això, sabent que la misericòrdia de Déu ens ha confiat aquest servei, no ens acovardim. Més aviat evitem d'obrar d'amagat, com qui se n'averگونyeix; ens comportem sense astúcies i no adulerem la paraula de Déu. Ben al contrari, sentint-nos en presència de Déu, procurem de guanyar-nos la confiança de tothom dient obertament la veritat. I si l'evangeli que anunciem queda encara com cobert d'un vel, és només per als qui van a la perdició. A ells, els incrèduls, el déu d'aquest món els ha encegat l'enteniment per tal que no els il·lumini l'evangeli del Crist gloriós, que és imatge de Déu. Perquè, quan prediquem, no ens anunciem a nosaltres mateixos: anunciem que Jesucrist és el Senyor, i proclamem que som els vostres servidors per amor de Jesús. El mateix Déu que digué: *Que la llum resplendeixi enmig de les tenebres*, és el qui ara ha resplendit en els nostres cors; així som il·luminats amb el coneixement de la glòria de Déu, que brilla en el rostre de Jesucrist.

Però portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres. Ens veiem oprimits pertot arreu, però no esclafats; sense camins a seguir, però no sense sortida; perseguits, però no atrapats; tirats per terra, però no abatuts; sempre portem en el nostre cos els senyals de l'agonia de Jesús, perquè també en el nostre cos es manifesti la seva vida. És ben bé així: nosaltres, els qui vivim, estem sempre amenaçats de mort per causa de Jesús; així la vida de Jesús es manifesta en la nostra carn mortal. D'aquesta manera, la mort continua la seva obra en nosaltres, i la vida, en vosaltres.

Paraula de Déu.

El catequista explica aquests punts de catequesi:

1. Són homes com tothom. Han estat infants i tenen records d'infantesa. Tenen les seves aptituds i les seves limitacions. I cadascun té el seu caràcter. Habitualment són homes plens de bondat, incapaços de fer mal a ningú. En un moment determinat de la seva vida van tenir una inclinació del cor a lliurar la seva vida al ministeri. Cadascú s'ho sap. Aquesta inclinació del cor (allò que habitualment en diem la vocació, la crida) és una gràcia, un do del Senyor. Alguns fins i tot la van experimentar d'infants (Déu és prou poderós per a cridar els infants). Aquesta inclinació del cor és inexplicable, i ha estat suscitada a vegades pel testimoniatge d'altres preveres o descoberta en la pregària. A vegades ve del cel immediatament i és inexplicable humanament.
2. Alguns diuen: sóc capellà perquè el Senyor ho ha disposat així. Simplement. Després vénen els anys de Seminari. I un llarg discerniment en la pregària. Alguns confirmen la inclinació del seu cor. Ho confirmen per l'alegria que experimenten i sobretot pel discerniment del bisbe, que finalment els crida i els fa candidats als ordes majors del diaconat i del presbiterat. Els nois que fan camí junts al Seminari es fan amics i creen llaços d'amistat en un camí de formació que recorren junts. I després, amb els anys, tenen alegria de dir-se mútuament: som del mateix curs! També són importants en aquest camí de discerniment el rector del Seminari, els formadors, el director espiritual, el confessor, i també el rector de la pròpia parròquia. L'Església acompanya amb pregària i alegria el camí d'un seminarista, tant que quan s'ordenen el poble de Déu se n'alegra i són fills de l'alegria del poble de Déu.
3. Els preveres ho són perquè han rebut el sagrament de l'orde sacerdotal. És un sagrament instituït per Jesucrist. I no es reitera mai; val per sempre. Així és de gran aquest do. El sagrament de l'orde l'administra el bisbe, però de fet, com tots els altres sagraments, és el Senyor qui ordena els preveres. Després de l'escrutini l'ordenand es postra a terra i es canta la llarga lletania dels sants. Després s'aixeca i el bisbe, com ho feien els Apòstols, en un silenci densíssim de pregària, li imposa les mans i després diu la pregària de l'ordenació. La imposició de les mans significa la donació de l'Esperit Sant, la seva efusió. No és una gràcia donada per a aquell moment, sinó per a tota la vida. El ministeri el rebem del Senyor amb conversió de cor, amb acció de gràcies. I un que ha rebut l'ordenació ha rebut la capacitat del ministeri apostòlic i esdevé participant del sacerdoci de Jesucrist; el sacerdoci —això el prevere no ho ha d'oblidar mai— que ell va exercir de manera plena a la creu. Ningú no es pot imprimir a si mateix la imatge de Crist pastor. Això només ho podem rebre de

Jesucrist. I el prevere, participant del sacerdoci de la Nova Aliança, des d'ara podrà fer els gestos i dir les paraules de Jesús a l'eucaristia i podrà aixecar les mans per a imposar-les per a perdonar els pecats en nom de Jesucrist. I es presentarà davant del poble com el qui anuncia la Paraula de l'evangeli, com l'amic dels pobres i dels estrangers, com el catequista de tots, com el servidor de tots. Allí comença una vida nova: el prevere queda marcat pel sacerdoci ministerial que ha rebut. I el sacerdoci ministerial no és un treball o una feina que s'exerceix a hores; un prevere abans de fer de «sacerdot» és «sacerdot». I ho és sempre. Al llarg de la seva vida participa del ministeri de Jesús, actua en nom de Jesús, vol tenir un cor com el de Jesús. Fa present pel do que ha rebut la presència i l'amor del Crist. I davant de l'Església és sempre un prevere. I per això ha de témer el pecat d'escàndol, que per a ell és el més greu. Un sant sacerdot de l'arxidiòcesi prega així: «Que ningú per culpa meva s'aparti de tu, Senyor. Aquesta és la gràcia més gran que em pots concedir.»

4. I és en l'eucaristia que s'opera l'estranya i meravellosa transformació del cor, l'admirable expropiació de la gràcia. És allí, en cada eucaristia, que ressona la invitació: deixa't prendre per Crist. Certament, en la comunió eucarística, no som nosaltres els qui assimilem el Crist, sinó que és el Crist qui ens assimila al seu cos. Allí rebem la *configuratio Christi*. I comença un camí d'espiritualitat (és amb alegria, Senyor, que us ho dono tot); un camí que s'orienta tot ell, com a determinació del baptisme i de la confirmació, a la configuració amb Crist —sacerdot de la Nova Aliança pel do del sagrament de l'orde. El Crist és davant de la comunitat, però en missió de servei. De fet som ordenats per a l'eucaristia.
5. A la pregunta sobre qui són els preveres, la resposta és molt clara: són participants de l'únic sacerdoci de Jesucrist; un sacerdoci que és una ofrena d'amor al Pare i als homes. Tots els cristians participen del sacerdoci de Jesucrist des del baptisme i la confirmació (cf. CEC 1546), però el sacerdoci dels bisbes i dels preveres, per voluntat del Senyor, és essencialment diferent, la diferència rau simplement en el fet que el sacerdoci ministerial està al servei del sacerdoci dels fidels (cf. CEC 1547), i és una identificació radical i de per vida al sacerdoci de Crist cap a la creu (també a l'eucaristia) (cf. CEC 1544). Per això escau en certa manera el nom de sacerdots referit als bisbes i als preveres, però és un nom sempre referit a Jesucrist, l'únic sacerdot i l'únic pontífex (cf. CEC 1545). Aquesta identitat és una missió que pren tota la vida.

**Es fa una breu sessió de diàleg i, havent dit el parenostre,
es diu aquesta oració:**

Oh Déu clementíssim,
escolteu la nostra pregària
i ompliu el cor de la gràcia de l'Esperit
als qui heu cridat per a administrar els vostres sagraments,
que serveixin l'Església fidelment
i us estimin amb un amor etern.

Per Crist Senyor nostre.

QUÈ FAN ELS PREVERES?

Un lector proclama aquest text de l'Esclusura:

De la primera carta de sant Pere:

1Pe 5,1-4

Als preveres que presideixen la vostra comunitat i que són entre vosaltres, jo, que sóc prevere amb ells i testimoni dels sofriments de Crist, i que amb ells he de compartir la glòria que està a punt de revelar-se, els faig aquesta recomanació: pastoreu el ramat de Déu que teniu confiat; vetlleu per ell no pas per obligació, sinó de bon grat, per amor a Déu; no amb afany de lucre, sinó generosament; no com els qui regeixen despòticament les hisendes, sinó fent-vos models del ramat. Així, quan apareixerà el cap dels pastors, rebreu la corona immarcescible de la glòria.

Paraula de Déu.

El catequista explica aquests punts de catequesi:

1. L'exercici del ministeri sacerdotal és divers i múltiple. Primer de tot cal dir que els preveres no fan el que volen, sinó el que els diuen que facin, el que els encomana el seu bisbe. Sempre segons diàleg i discerniment, tant per part d'ell com del bisbe. I viuen en l'obediència, una obediència que l'assimila o l'identifica a Crist, que ha vingut no a fer la seva voluntat, sinó la voluntat del

Pare del cel. L'obediència és no disposar d'ell mateix, sinó voler lliurement que els altres en disposin. Naturalment, cal tenir en compte les aptituds de cadascú i les necessitats de les comunitats. Aquesta obediència, el mossèn la viu amb alegria i demana l'ajut del Senyor per a acomplir-la. Aquesta obediència que ell promet el dia de la seva ordenació és de fet una obediència al servei de l'Església, de l'Església de cada lloc, que és una diòcesi o unes comunitats... Posat enmig de les comunitats dels creients podrà orientar el seu ministeri de moltes maneres, segons sàpiga fer o l'Esperit Sant l'inspiri; però el que no podrà deixar de fer mai és celebrar l'eucaristia i estimar tothom. I estimarà amb predilecció i de manera natural els més pobres i desvalguts. Aquests seran els preferits del seu cor, com ho van ser per al cor del Senyor.

2. Els diumenges, i habitualment cada dia, els mossens es revesteixen i celebren l'eucaristia per a una comunitat cristiana (cf. CEC 1566). Aquesta eucaristia fa l'Església i crea la comunió eclesial. L'eucaristia la celebren amb un immens amor. Prediquen la paraula de Déu al poble i distribueixen el pa de l'eucaristia, sobre el qual han pronunciat l'acció de gràcies, i que han partit. No hi ha res més alt i res no s'anteposa al servei de l'eucaristia. Sobretot els diumenges, el dia que l'Església es reuneix. En molts casos han de celebrar l'eucaristia més d'una vegada al dia perquè són pocs.
3. Si viuen en una parròquia conviuen amb la gent. El mossèn sap que és rector de tots, dels creients i dels no creients. Els estima a tots, perquè sap que Déu els estima a tots. Amb els anys desenvolupa la «saviesa» d'un rector de poble: sap quan hi ha de ser i quan no hi ha de ser. No es pertany; pertany al poble que li ha estat encomanat. Arrela en ells. I els estima i prega per ells. Hi ha una llei d'encarnació: tret d'entre els homes per a viure a favor d'ells, com diu la carta als Hebreus. El ministeri és l'exercici de l'amistat, aquella amistat que no posseeix, lliure i gratuïta. El sacerdot és l'amic de tots.
4. Predica la paraula de Déu al poble. I juntament amb el bisbe és també ell, en el seu grau, «mestre de la fe». Predica la paraula de Déu, no pas la seva, i aquesta Paraula, abans de predicar-la, cal que l'assaboreixi en l'estudi i en la pregària. És una paraula de Déu que ell ha de transmetre a una comunitat concreta, que té un rostre; una comunitat que ell coneix i estima. No ha de predicar allò que és agradable de sentir, només. La predicació té una dimensió de profecia i proclamarà la veritat evangèlica. Encara que no agradi als homes. Tot i així la predicació cristiana és consoladora. I el mossèn anima, consola, dóna esperança, i si ha de corregir ho fa amb un gran amor i amb una exquisida delicadesa.

5. La benignitat en el tracte i l'afecte a les persones no volia dir, en sant Joan Maria Vianney, cap concessió als mals costums dels seus feligresos i a l'oblit de Déu. Al contrari, la seva predicació era viva i interpel·ladora, i mostrava la baixesa del pecat i el goig de la conversió. Després, durant moltes hores, escoltava les confessions dels «pobres pecadors» —com ell deia— i els donava tot el seu temps i tota la seva tendresa. Així doncs, cal que el sacerdot sàpiga, d'una banda, unir el respecte i el bon tracte amb les persones, i d'una altra, el zel apostòlic que el mou a proposar-los la conversió i la vida renovada, perquè el sacerdot té confiada la missió de predicar arreu l'evangeli de Jesús i de conduir tots els homes a ell. Aquest era un objectiu ben clar en l'activitat apostòlica de sant Joan Maria Vianney.
6. També celebra els altres sacraments. Acull abans les persones que els demanen: l'alegria de batejar un infant, l'alegria de confirmar un grup de nois i noies amb els quals abans ha passat hores i hores, juntament amb els catequistes, per a preparar-los, l'alegria de presidir unes noces, l'alegria d'estar disposat a acollir els pecadors i donar-los el perdó. També molt sovint acull el dolor de les famílies que passen el sofriment de la mort d'una persona estimada, i els acompanya en el dolor i l'esperança. Ell sap que tots aquests signes sacramentals els fa ell, però, de fet, els fa Crist. I tot ho fa amb la caritat de Crist, Bon Pastor.
7. No és tan sols ministre dels sacraments, sinó un missioner i un catequista. És més propi d'un mossèn ser al carrer que ser a casa. Surt a l'encontre i aprofita el moment oportú per a anunciar l'amor del Pare del cel. És catequista pel ministeri que ha rebut (cf. CEC 2), i moltes vegades catequista dels catequistes, i sempre amb els catequistes. Preparar els infants per als sacraments de la iniciació cristiana, fer créixer els joves en el coneixement de l'evangeli, educar en la fe els adults... Tot això forma part del seu ministeri de manera essencial. La passió per comunicar l'evangeli li obre la imaginació i es val de tot si convé: allò important és que coneguin Jesucrist i l'estimin. El mossèn té sempre una predilecció pels pobres. I la seva casa ha de ser acollidora per a tothom, una casa ella mateixa pobra per a no escandalitzar els pobres i que resplendeixi per la seva austeritat. El ministeri l'ha rebut com un do a favor dels pobres. I té cura especial perquè la comunitat cristiana tingui la preocupació pels últims de la societat. Aquesta caritat de l'Església esdevé organitzada a través de Càritas. El prevere s'alegrarà i participarà de totes les activitats que organitzi la societat civil que afavoreixen la justícia, la pau i la solidaritat, car sap que l'Esperit Sant també actua fora de la casa de l'Església i que el regne de Déu creix arreu. La missió de la caritat forma part essencial del seu

ministeri. Aquesta mateixa caritat el porta sovint al capçal del llit dels malalts per a confortar-los en els seus sofriments, i a fer companyia i escoltar els ancians. I tot això no ho fa sol, ho fa amb els altres. I sap vertebrar l'equip de Càritas i els visitadors de malalts i ancians. Però ell és el primer, no sigui cas que exigeixi als altres allò que no és capaç de fer i sigui trobat en fals. No és estrany, doncs, que els més abandonats, aquells que necessiten consol i ajuda, els menys estimats, truquin a la casa del sacerdot demanant, primer de tot, ser escoltats, ser acollits i ser estimats. Així ho va fer sant Joan Maria Vianney amb els pobres de tot arreu i, especialment, amb les nenes abandonades per a les quals va crear, amb un grup de persones piadoses, l'hospici La Providència. El sacerdot no solament obre les portes als qui truquen, sinó que ell mateix surt de casa per anar a l'encontre dels qui l'esperen en les seves hores de festa i de dol: els infants, els joves, les famílies, els malalts i els ancians. Ningú no és exclòs, tothom mereix l'atenció i l'interès del sacerdot. La benignitat i l'amor fratern caracteritzen el sacerdot que ha fet de la caritat la norma de la seva vida. Complex, potser sense saber-ho, la descripció de sant Pau: «Troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. L'amor no passarà mai» (1Co 13,6-8).

8. Ser pastor del poble de Déu i d'una comunitat vol dir estar al servei de la comunió eclesial. No dividirà mai, unirà sempre. Entendrà tots els llenguatges de la fe i les diverses sensibilitats. Aprendre a treballar amb els laics. És amb ells, mai fora d'ells, i menys al marge d'ells, on ha d'exercir el seu ministeri. Crea la comunió al seu voltant, la comunió de fe i d'amor. El pastor condueix, anima, conforta, guareix i estima. Alimenta el ramat amb la paraula de la Vida i el nodreix amb el pa baixat del cel. I va a cercar sempre l'ovella perduda.
9. L'exercici del ministeri sacerdotal porta sovint una gran diversitat de treballs. Sovint els mossens han de fer de tot, justament perquè res no quedi per fer. En aquesta multiplicat de treballs cal evitar l'activisme i cal fer-ho sempre segons un ordre de prioritats, amb discerniment, consell espiritual i pregària. De tot el que facin el que val més són les obres que fan créixer el Regne, encara que siguin humils i sense publicitat.
10. I amb tot el seu ministeri el mossèn convoca l'Església, la reuneix al voltant de l'eucaristia. Entorn d'ell l'Església creix. Sense l'eucaristia no hi ha Església i sense ministeri no hi ha eucaristia. Aquesta és la font i el cim de la vida cristiana (cf. CEC 1324). Per això els bisbes i els preveres són insubstituïbles, i per això mateix la pregària per les vocacions ha de ser incessant i ardent.

**Es fa una breu sessió de diàleg i, havent dit el parenostre,
es diu aquesta oració:**

Oh Déu,

que no voleu que manquin pastors al vostre poble,
vesseu en la vostra Església l'esperit de pietat i de fortalesa;
susciteu dignes ministres de l'altar
i feu-los predicadors valents i pacífics del vostre evangeli.

Per Crist Senyor nostre.

COM VIUEN ELS PREVERES?

Un lector proclama aquest text de l'Esclriptura:

De la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

1Te 2,1-13

Tots recordeu, germans, que la nostra estada entre vosaltres no va ser infructuosa. Com ja sabeu, acabàvem de sofrir maltractaments i injúries a Filips, però el nostre Déu ens va donar valentia per a anunciar-vos el seu evangeli enmig de grans dificultats. I és que la nostra predicació no s'inspira en l'error, ni en intencions poc netes, ni busca l'engany. Déu ens ha considerat aptes per a anunciar l'evangeli que ens ha confiat; per això prediquem no pas mirant de complaure els homes, sinó mirant de complaure Déu, que examina els nostres cors. Com ja sabeu, mai no vam adular ningú, ni ens inventàvem pretextos per a guanyar diners: Déu n'és testimoni. Tampoc no buscàvem honors humans, ni de part vostra ni de part d'altres, si bé, com a apòstols de Crist, us hauríem pogut fer sentir el pes de la nostra autoritat. Ben al contrari, ens vam comportar enmig vostre amb tota dolcesa, com una mare que cria i dóna escalf als seus fills. El nostre afecte per vosaltres era tan gran que estàvem decidits a donar-vos, no tan sols l'evangeli de Déu, sinó fins i tot les nostres pròpies vides. Tant us havíeu fet estimar! Ja recordeu, germans, les nostres penes i fatigues: per no ser una càrrega a ningú, vam treballar nit i dia, mentre us anunciàvem l'evangeli de Déu. Vosaltres en sou testimonis, i Déu també ho és, que ens vam comportar amb vosaltres, els creients, de manera santa, justa i irrepreensible. Ja sabeu que, igual com un pare tracta els seus fills, a cada un de vosaltres us exhortàvem, us encoratjàvem i us urgíem a viure d'una manera digna de Déu, que us crida al seu Regne i a la seva glòria. Per part nostra, donem contínuament gràcies a Déu, perquè quan va rebre la paraula de Déu que us anunciàvem, la va acollir no com a paraula humana, sinó com allò que és en realitat: paraula de Déu, que actua eficaçment en vosaltres, els qui creieu.

Paraula de Déu.

El catequista explica aquests punts de catequesi:

1. El que crida més l'atenció de la vida dels preveres és que no es casen ni tenen fills. Talment Jesús, el profeta itinerant de Natzaret. El celibat és una gràcia de Déu (un carisma) i és una qüestió d'amor. El celibat identifica els preveres amb Crist com l'amor únic de la nostra vida (Crist ho és tot per a ells) i els fa disponibles per a estimar tothom. És una forma de pobresa i de la llibertat de l'amor. Tots els qui són preveres, prèviament a l'ordenació han expressat públicament i lliurement la voluntat de viure el celibat per amor al regne de Déu i per al servei als homes. El celibat permet un ministeri itinerant.
2. El prevere és un home de pregària, que viu en un constant diàleg amb Jesucrist. El dia de la seva ordenació se li lliura la pregària de l'Església, que ell té l'obligació comunitàriament o individualment d'assumir i resar. Almenys pel que fa a la pregària del matí i del vespre (*sub grave*). Més encara: predicador com és de la paraula de Déu, ha de conèixer existencialment la Sagrada Escripura i troba temps per a meditar-la. El primer interpel·lat per la paraula és ell mateix. Només així la pot predicar en la mesura que se sent interpel·lat per la Paraula. Amb els anys esdevé un orant i sap trobar temps de silenci llarg per a estar amb el Senyor que ha donat sentit a la seva vida. No sols prega ell, sinó que és un mestre de pregària i el Senyor li pot concedir el do del discerniment per a ajudar els altres en els camins de l'Esperit.
3. El prevere troba gust en la pobresa i en l'austeritat de vida. Això el configura a Jesucrist i el fa amic dels pobres. Un prevere amb afany de diners és una monstrositat. Tot i així el prevere no fa vot de pobresa com els religiosos. La pobresa en què ha de viure es deixa sota la seva responsabilitat. Aquesta pobresa no és incompatible amb la dignitat de la seva manera de viure.
4. El prevere troba gust en l'obediència. El prevere no és aquell que disposa d'ell mateix, sinó que es complau en l'obediència. Deixa que els altres disposin d'ell. Aquesta obediència l'haurà de viure amb una gran gratuïtat, que és el que el farà creïble davant dels homes. El prevere és aquell que sap perdre temps a favor dels altres. Aquestes hores no compten. Aquesta obediència al servei dels altres, paradoxalment, és l'exercici suprem de la seva llibertat: «No em prenen la vida, sóc jo que la dono per amor.»
5. Viu la fraternitat dels altres preveres. El prevere no viu sol el seu ministeri. Sacramentalment viu el seu ministeri amb els altres preveres, ja que és juntament amb els altres que col·legialment tenen la responsabilitat pastoral sobre l'arxidiòcesi, sempre en comunió amb el bisbe. Aquest compartir la tasca

pastoral es farà més immediata en el treball a l'arxiprestat o amb els sacerdots veïns. Hi ha una certa tradició eclesial que els preveres visquin junts, formant una comunitat, per tal d'ajudar-se mútuament tant en les coses materials com en les espirituals. També per a ajudar-se mútuament. Però tot i així no s'ha d'oblidar que el propi del ministeri diocesà és la comunitat de la família dels creients. I la comunitat dels preveres és la seva família. Sempre haurà d'estar allí, enmig d'ells, compartint la seva vida. La comunitat molt sovint és la causa del seu dolor, però també sovint és la causa del seu goig. És aleshores que s'estableix una preciosa llei: cal que els preveres ajudin les comunitats que tenen encomanades, però també que les comunitats ajudin els preveres que les presideixen i les serveixen, pregant per ells i exercint els ministeris que els són propis. Fins i tot, a vegades, suplint les seves deficiències. I això no a títol de caritat, sinó simplement per la seva condició de creients, per raó del sacerdoci baptismal. Un prevere sense la comunitat no pot fer gaires coses. S'imposa la cooperació de tots. Per altra banda, la comunitat ha de comprendre que el prevere necessita, com tothom, el seu temps lliure, el seu descans. L'alegria més gran d'un prevere és constatar com el ministeri dóna fruit, constatar com la seva vida és útil en aquest sentit. El goig d'un prevere és veure com la comunitat creix en la fe, l'esperança i la caritat al seu voltant. Això és el que fa veritablement feliç un prevere.

6. És un home feble i pecador. Els preveres no són àngels ni superhomes. Els preveres estem envoltats de moltes limitacions marcades per la manera de ser de cadascú, i també pel pecat. Els preveres també es confessen. És famosa aquella frase de sant Agustí: «Per a vosaltres sóc bisbe, amb vosaltres sóc cristià.» Més encara, la vida dels preveres transcorre com la de totes les persones: tenen temporades d'angoixa, altres de pau, l'alternança de joia i de tristesa forma part de la condició humana. Però en les febleses es manifesta més la gràcia del Crist. Es manifesta més que és ell qui l'ha cridat i que és ell qui el sosté per a l'obra de servei que li ha estat encomanada. Els preveres, com la resta dels creients, també ens hem de convertir i cercar en tot una generositat més alta en l'exercici del ministeri. La fidelitat en la pregària de cada dia fa que el prevere aprengui a emprendre el camí del ministeri de manera sempre nova. La font del seu ministeri que l'alimenta i el sosté no és ell mateix, sinó la gràcia de Crist. Els fidels han de comprendre les febleses d'un prevere, dispensar-les, fins i tot dissimular-les en la caritat, conscients que ells mateixos també són febles.

7. Cerca la humilitat del cor. Un prevere superior als altres o que mira amb menyspreu els altres és odiós. Un prevere que busca ser més que els altres és

igualment odiós. Es troba com els Apòstols, que abans de Pentecosta discutien pel camí quin d'ells seria el més important. El prevere és un home senzill que cerca en tot la glòria de Déu i no la pròpia i que es complau en aquelles obres de les quals només és testimoni la pròpia consciència i Déu Nostre Senyor. No cerca per a ell mateix la publicitat. Sap de la glòria amagada de la Creu. El poble cristià acull de seguida els preveres que es presenten davant d'ells inermes, només amb la seva bondat, només amb la seva fe. I la humilitat de cor és una benaurança que fa feliç aquí a la terra i al cel. Certament han de regir i guiar el poble de Déu, però ho han de fer com el Bon Pastor, amb l'autoritat que dóna una vida entregada en l'amor. Si mana, per exemple, que s'han d'arreglar les cadires, ell ha d'agafar la primera i ser el primer a posar-se a la feina. La seva autoritat és creïble per l'amor amb què fa totes les coses.

8. La benaurada solitud. El celibat moltes vegades provoca un sentiment de solitud del cor. Però no és una solitud sense sentit. És una solitud acceptada i oferta. Joiosament oferta. De fet, quan li pregunten si voldrà viure de manera celibatària durant tota la vida abans de l'ordenació, li pregunten si en el fons està disposat a viure amb Déu com a única i planificant Presència tots els dies de la seva vida. Assumir aquesta solitud suposa una gran maduresa mental, i nostre Senyor no abandona mai els qui l'estimen i ve en el seu ajut. També el poble cristià ho ha d'entendre i ho ha de respectar. No sols respectar, sinó valorar. En aquests moments de solitud s'imposa la pregària i la lectura de la Santa Escriptura. I s'ha de recordar amb profunda solidaritat de totes les persones que viuen soles i en la tristesa. Al cap i a la fi ell ha escollit aquesta solitud com una opció de vida. I assumint-la joiosament sap que s'identifica amb el Senyor Jesús. Els fidels han de respectar i estimar aquesta opció.
9. El prevere és l'home de l'amistat. Amic de tots. El qui acull a tots. És un «ofici d'amor», deia sant Agustí. De manera especial d'aquells que són pobres, d'aquells que no llueix ser amic. Té un cor semblant al de Jesús. Al llarg de la vida el prevere desenvolupa com una mena de cercles d'amistat. Aquesta amistat no només és humana, sinó divina. Ell assumeix en el seu cor de pastor tots els homes i dones que ha estimat i estima i els porta en ells cap a Déu. Fins i tot en això és sacerdot. És amb ells, amb tants amics, que s'haurà de presentar a la presència del Senyor. Una amistat lliure, gratuïta, que no cerca els vincles afectius que «distreuen de la pregària i ens esclavitzen», però una amistat que sap dels gestos gratuïts i inesperats. Una amistat sempre fidel. Una amistat com un lloc de gràcia i d'evangelització.
10. El sacerdot que viu íntimament unit a Jesucrist per la pregària i pels sacraments participa de l'amor amb què és estimat per Déu i ell mateix estima tothom

«amb un cor nou, gran i pur, amb autèntica renúncia de si mateix, amb donació total, contínua i fidel» (Joan Pau II, *Pastores dabo vobis*, 23). Aquesta actitud la reconeixen i agraeixen totes aquelles persones que, en diversos moments de la seva vida, han rebut del sacerdot un consell afectuós, una paraula d'ànima, una recomanació oportuna, un gest amical, una acció pacificadora, un testimoni d'esperança. Res de tot això no s'oblida, res no es perd. Tot queda en el record de les comunitats cristianes i en la memòria de Déu.

Es fa una breu sessió de diàleg i, havent dit el parenostre, es diu aquesta oració:

Oh Déu,
vós ens heu ensenyat
que els ministres de la vostra Església
no han de voler ser servits,
sinó estar al servei dels germans.
Feu-los actius i diligents en l'acció,
bons en el servei i constants en l'oració.

Per nostre Senyor Jesucrist.

Pregàries
per l'Any Sacerdotal
i pels sacerdots

Oració per a l'Any Sacerdotal proposada pel sant pare Benet XVI

Senyor Jesús, vós heu volgut donar a la vostra Església, en sant Joan M. Vianney, una imatge vivent i una personificació de la vostra caritat pastoral, feu que en la seva companyia i sostinguts pel seu exemple visquem amb plenitud aquest Any Sacerdotal.

Feu que, com ell, puguem aprendre davant la vostra eucaristia, com n'és, de senzilla i quotidiana, la vostra Paraula que ens instrueix; com n'és, de tendre, l'amor amb què acollí els pecadors penedit, i com n'és, de consolador, abandonar-se confiadament a la vostra Mare Immaculada.

Féu, Senyor, que per intercessió del sant Rector d'Ars, les famílies cristianes arribin a ser «petites Esglésies» on totes les vocacions i carismes infosos pel vostre Esperit Sant puguin ser acollits i valorats. Concediu-nos, Senyor Jesús, poder repetir amb l'ardor del sant Rector d'Ars, les mateixes paraules que ell acostumava a adreçar-vos:

Us estimo, oh Déu meu, i el meu únic desig
és estimar-vos fins a l'últim alè de la meva vida.

Us estimo, oh Déu infinitament amable,
i prefereixo morir estimant-vos
abans que viure un sol instant sense estimar-vos.

Us estimo, Senyor, i l'única gràcia que us demano
és la d'estimar-vos eternament.

Oh Déu meu, si la meva llengua
no pogués dir que us estima a cada instant,
vull que el meu cor us ho repeteixi
cada vegada que respiro.

Us estimo, oh Déu Salvador meu,
perquè heu estat crucificat per mi
i em teniu aquí crucificat per vós.
Déu meu, concediu-me la gràcia de morir estimant-vos
i sabent que us estimo.

Amén.

DAVANT DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT EXPOSAT

S'ha aconsellat en aquest Any Sacerdotal que el primer dijous de cada mes es faci un acte eucarístic de pregària pels sacerdots i per les vocacions. El Papa ha recomanat vivament que es faci servir la Lletania a Jesucrist Sacerdot que transcrivim a la pàgina 44 d'aquest opuscle, també algun dels dos esquemes de pregària que us oferim.

Esquema I

Havent exposat el Santíssim Sagrament, el qui presideix diu:

Germans estimats, en aquesta hora nocturna i davant el sagrament de l'amor, preguem especialment pels sacerdots i per les vocacions. Que la nostra pregària sigui la dels pobres. Aquests sempre són escoltats per la misericòrdia de Déu. Demanem també perdó pels nostres pecats. Perquè la nostra ànima sigui purificada i la nostra pregària sigui sincera i sense engany davant del Crist, Redemptor nostre.

Senyor, tingueu pietat.

Crist, tingueu pietat.

Senyor, tingueu pietat.

Preguem:

Oh Déu, que heu volgut que els vostres sacerdots fossin servidors de l'eucaristia i del vostre poble, concediu-los, per la força de l'Esperit Sant, que el seu servei sempre us sigui plaent i produeixi en la vostra Església el fruit que perdura. Per Crist Senyor nostre.

Jo prego per ells; no prego pel món, sinó pels qui tu m'has donat, perquè són teus. Tot allò que és meu és teu, i allò que és teu és meu. En ells s'ha manifestat la meva glòria. Jo no em quedo més al món. Però ells s'hi queden, mentre que jo vinc a tu. Pare sant, guarda'ls en el teu nom, el nom que m'has donat, perquè siguin u com ho som nosaltres. Mentre era amb ells, jo els guardava en el teu nom, el que tu m'has donat. He vetllat per ells i no se n'ha perdut ni un de sol, fora del qui s'havia de perdre, perquè es complís el que diu l'Escriptura. Però ara vinc a tu, i mentre encara sóc al món dic tot això, perquè ells tinguin també la meva joia, una joia completa. Jo els he confiat la teva paraula, però ara el món els odia, perquè no són del món, com jo tampoc no en sóc. No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del Maligne. Ells no són del món, com jo tampoc no en sóc. Consagra'ls en la veritat, que és la teva paraula. Tal com tu m'has enviat al món, jo també els hi he enviat. Jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat. No prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi gràcies a la seva paraula. Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat. Jo els he donat la glòria que tu m'has donat, perquè siguin u com nosaltres som u. Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi. Pare, vull que els qui m'has confiat estiguin amb mi allà on joestic i vegin la meva glòria, la glòria que m'has donat perquè m'estimaves des d'abans de crear el món. Pare bo, el món no t'ha conegut, però jo t'he conegut, i ells han reconegut que tu m'has enviat.

PREGÀRIES

— Pels vostres sacerdots, que anuncien el vostre evangeli en terres llunyanes, que els vostres àngels els acompanyin.

R. Consagreu-los en la Veritat.

— Pels vostres sacerdots, que no es perdi ningú d'aquells que vós heu cridat.
R.

— Pels vostres sacerdots, que celebrin amb amor i reverència els vostres sants misteris. R.

- Pels vostres sacerdots, il·lumineu-los perquè puguin proclamar i predicar el vostre Evangeli. R.
- Pels vostres sacerdots, que us estimin més que la vida i amb amor us ofereixin totes les coses. R.
- Pels vostres sacerdots, que sigueu vós l'única recompensa i el seu goig més íntim. R.
- Pels vostres sacerdots, que es mantinguin fidels en el vostre sant servei. R.
- Pels vostres sacerdots, perquè els perdoneu tota culpa i negligència i us compadiu de les seves febleses. R.

PARE NOSTRE

S'acaba l'Exposició de manera ritual.

Esquema II

Havent exposat el Santíssim Sagrament el qui presideix diu:

Preguem, germans estimats, per la nostra arxidiòcesi de Tarragona. Església de Pau i de Fructuós, pobra i estimada del Senyor. Que ell la beneixi amb el do més gran: les vocacions al ministeri sacerdotal. Que el Senyor disposi en el cor dels joves la seva crida amb una força tan gran que no la puguin resistir i es lliurin al servei de Crist en el sacerdocí ministerial. Avergonyim-nos dels nostres pecats i demanem perdó al Senyor. Que el Senyor creï en nosaltres un cor nou i ens revesteixi de santedat per tal que siguem dignes de la seva gran misericòrdia.

Senyor, tingueu pietat.

Crist, tingueu pietat.

Senyor, tingueu pietat.

Preguem:

Oh Déu, que no volem que manquin pastors al vostre poble, vesseu en la vostra Església l'esperit de pietat i de fortalesa; susciteu dignes ministres de l'altar i feu-los predicadors valents i pacífics del vostre evangeli. Per Crist Senyor nostre.

LECTURA BÍBLICA

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

Jn 21,15-19

Quan hagueren menjat, Jesús va preguntar a Simó Pere: «Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests?» Ell li respongué: «Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.» Jesús li diu: «Pastura els meus anyells.» Per segona vegada li pregunta: «Simó, fill de Joan, m'estimes? Ell li respon: «Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.» Jesús li diu: «Pastura les meves ovelles.» Li pregunta Jesús per tercera vegada: «Simó, fill de Joan, m'estimes?» Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué: «Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo.» Li diu Jesús: «Pastura les meves ovelles. T'ho ben asseguro: quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols.» Jesús va dir això per indicar amb quina mort Pere havia de glorificar Déu. Després d'aquestes paraules, Jesús va afegir: «Segueix-me.»

Com santa Teresina de l'Infant Jesús, que es va oferir com a víctima per la santificació dels vostres servents, juntament amb ella, us diem:

Senyor, doneu-nos sacerdots sants.

Sacerdots que celebrin devotament la santa eucaristia. R.

Encaminin cap a vós els infants. R.

Conservin la fe del poble cristià. R.

Portin la llum de l'evangeli a les ànimes que encara l'ignoren. R.

Consolin els pecadors penedits amb el vostre perdó. R.

Confortin les ànimes amb el pa de l'eucaristia. R.

Acompanyin els moribunds fins a les portes del cel. R.

Encoratgin els qui sofreixen. R.

Recordin als homes que tots som germans i fills del mateix Pare. R.

Beneixin les nostres famílies, els nostres estudis, els nostres treballs, els nostres pobles. R.

Senyor, doneu-nos sacerdots.

Senyor, doneu-nos sacerdots sants!

O bé:

Desvetlleu, Senyor, en la vostra Església
les vocacions necessàries per al poble fidel.
Feu que no manquin mai a la nostra diòcesi
ministres dignes del vostre evangeli
i distribuïdors zelosos dels ministres de Déu.
Augmenteu la fe, la pietat i la generositat
en les nostres parròquies i famílies
i feu que entre nosaltres n'hi hagi molts que,
deixant els béns de la terra, es consagrin generosament al servei del
Regne del cel.

Vós que viviu i regneu pels segles dels segles.

o bé:

Pare, feu sorgir d'entre els cristians
nombroses i santes vocacions al sacerdocí,
que mantinguin viva la fe
i custodiïn la seductora memòria
del vostre Fill Jesús
per mitjà de la predicació de la seva Paraula
i l'administració dels sagraments
amb els quals vós renoveu contínuament
els vostres fidels.

Doneu-nos sants ministres del vostre altar,
que siguin sol·lícits i fervorosos custodis de l'eucaristia,
sagrament del do suprem de Crist
per a la redempció del món.

Crideu ministres de la vostra misericòrdia que,
per mitjà del sagrament de la reconciliació,
escampin el goig del vostre perdó.

Feu, Pare, que l'Església aculli amb joia
les nombroses inspiracions de l'Esperit del vostre Fill,
i que, dòcil al seu ensenyament,
fomenti vocacions al ministeri sacerdotal
i a la vida consagrada.

Enfortiu els bisbes, els sacerdots,
els diaques, els consagrats
i tots els batejats en Crist
perquè compleixin fidelment
la seva missió al servei de l'evangeli.

Us ho demanem per Crist Senyor nostre.

Amén. (Benet XVI)

PARE NOSTRE

S'acaba l'Exposició de manera ritual.

Lletania a nostre Senyor Jesucrist, sacerdot i víctima

Senyor, tingueu pietat. *Senyor, tingueu pietat.*

Crist, tingueu pietat. *Crist, tingueu pietat.*

Senyor, tingueu pietat. *Senyor, tingueu pietat.*

Crist, oiïu-nos. *Crist, oiïu-nos.*

Crist, escolteu-nos. *Crist, escolteu-nos.*

R. *Tingueu pietat de nosaltres.*

Déu, Pare celestial,

Déu, Fill Redemptor del món.

Déu, Esperit Sant.

Santa Trinitat, un sol Déu.

Jesús, sacerdot i víctima.

Jesús, sacerdot per sempre segons l'orde de Melquisedec.

Jesús, sacerdot que Déu envià per a evangelitzar els pobres.

Jesús, sacerdot que en el darrer sopar
instituíreu el sacrifici de la nova aliança.

Jesús, sacerdot, que viviu per sempre intercedint per nosaltres.

Jesús, pontífex a qui el Pare unguí amb l'Esperit Sant.

Jesús, pontífex triat d'entre els homes.
Jesús, pontífex constituït a favor dels homes.
Jesús, pontífex de la nostra fe.
Jesús, pontífex de glòria més alta que la de Moisès.
Jesús, pontífex del veritable tabernacle.
Jesús, pontífex dels béns futurs.
Jesús, pontífex sant, innocent i sense pecat.
Jesús, pontífex fidel i misericordiós.
Jesús, pontífex diví i ple de zel per les ànimes.
Jesús, pontífex d'eterna perfecció.
Jesús, pontífex que per la vostra sang obríreu el cel.
Jesús, pontífex que ens vau ensenyar un camí nou.
Jesús, pontífex que ens vau estimar
i vau rentar els nostres pecats amb la vostra sang.
Jesús, pontífex que us lliuràreu a Déu com a hòstia d'oblació.
Jesús, hòstia de Déu i dels homes.
Jesús, hòstia santa i immaculada.
Jesús, hòstia agradable.
Jesús, hòstia pacífica.
Jesús, hòstia de propiciació i de lloança.
Jesús, hòstia de reconciliació i de pau.
Jesús, hòstia per a arribar a Déu amb tota confiança.
Jesús, hòstia vivent per sempre.

R. *Sigueu-nos propici.*

Tingueu compassió de nosaltres.

Jesús, escolteu-nos.

R. *Allibereu-nos, Jesús.*

De perdre la vocació al ministeri sacerdotal.

Del pecat de sacrilegi.

Dels pensaments impurs.

De l'amor a les riqueses.

De l'indigne exercici del ministeri.

De l'amor al món i a les seves vanitats.

De la indigna celebració dels vostres misteris.

R. *Us preguem, que ens escolteu.*

Pel vostre etern sacerdoci.

Per la santa unció amb què va ser consagrat sacerdot per Déu Pare.

Pel vostre esperit sacerdotal.

Pel ministeri amb què va glorificar el vostre Pare.

Pel vostre sacrifici cruent fet una vegada per sempre.

Pel vostre sacrifici renovat cada dia als altars.

Per aquella vostra potestat

amb què vos revestiu invisiblement els vostres sacerdots.

Perquè conserveu en la fe catòlica tots els sacerdots del món.

Perquè els sacerdots pasturin el ramat segons el vostre cor.

Perquè els ompliu del vostre esperit sacerdotal.

Perquè els llavis sacerdotals proclamïn la vostra ciència.

Perquè envieu obrers que fidelment conreïn les vostres messes.

Perquè us digneu multiplicar els dispensadors dels vostres misteris.

Perquè perseverin sempre en la vostra voluntat.

Perquè perseverin en el seu ministeri amb docilitat,

siguin promptes a donar-se i constants en l'oració.

Perquè per ells es promogui el culte al Santíssim Sagrament.

Perquè els qui han estat fidels al ministeri rebin el premi etern.

Anyell de Déu, que lleveu el pecat món. *Tingueu pietat de nosaltres.*

Anyell de Déu, que lleveu el pecat del món. *Escolteu-nos, Senyor.*

Anyell de Déu, que lleveu el pecat del món. *Tingueu pietat de nosaltres.*

Jesús, sacerdot. *Oïu-nos.*

Jesús, sacerdot etern. *Escolteu-nos.*

Preguem:

Oh Déu, santificador i guia de la vostra Església,
susciteu en ella, mitjançant el vostre Esperit,
idonis i fidels dispensadors dels vostres misteris,
perquè, sota la vostra protecció,
amb el seu ministeri i amb l'exemple,
acompanyin tots els cristians pel camí de la salvació.

Per Crist Senyor nostre. Amén.

O bé:

Oh Déu
que va manar escollir Saule i Bernabé
d'entre aquells deixebles que pregaven i dejunaven
per al ministeri pel qual vós els va escollir;
feu ara el mateix en el cor de l'Església orant i manifesta,
vós que coneixeu els cors
d'aquells que heu elegit per a l'obra del ministeri.

Per Crist Senyor nostre. Amén.

Pregàries pels sacerdots

Havent dit el parenostre:

Oh Déu i Pare nostre,
cós heu constituït el vostre Fill
gran sacerdot per sempre;
feu que els qui ell escollí
com a servidors de la vostra Paraula
i del vostres sacraments,
siguin fidels a complir el ministeri
que els heu confiat.

Per Crist Senyor nostre.

Si es vol pregar particularment per un prevere es diu:

Beneïu, Senyor, el vostre servent Mn. (prevere de la comunitat/parròquia)
amb tots els altres preveres,
que no els falti mai la vostra gràcia
per a exercir amb amor i alegria el seu ministeri
i segueixin sempre les petjades de Crist,
sacerdot etern, que es va oferir a la creu
per a la vida del món.

Santa Maria, Mare de l'Església.

R. Pregueu per ells.

Sant Joan M. Vianney.

R. Pregueu per ells.

*Amb indulgència plenària, una vegada al dia,
amb les condicions acostumades durant l'Any Sacerdotal*

Pregària dels malalts pels sacerdots i per les vocacions

Els malalts, amb les condicions acostumades, reben la indulgència plenària amb aquesta oració o amb una altra de pregària pels sacerdots.

Senyor,
unit en esperit als sofriments del vostre Fill diví,
Jesús Sacerdot etern i Redemptor nostre,
accepto de bon grat
tots els sofriments i dolors que m'envieu.

Us els ofereixo en especial
perquè concediu a la vostra Església
sacerdots sants que apliquin a les ànimes
els fruits de la vostra Redempció.

Doneu-me, Senyor,
paciència per a sofrir i amor per a perseverar.

Amén.

Trinitat Santa!
Que per Jesús i en Jesús
els meus sofriments us rendeixin tot honor i tota glòria.

Apèndix

Les indulgències concedides per a l'Any Sacerdotal¹

Als sacerdots realment penedits, que qualsevol dia resin amb devoció almenys les laudes matutines o les vespres davant el Santíssim Sagrament, exposat a l'adoració pública o reservat al sagrari, i, a exemple de sant Joan Maria Vianney, s'ofereixin amb esperit disposat i generós a la celebració dels sacraments, sobretot al de la penitència, se'ls imparteix misericordiosament en Déu la *indulgència plenària*, que podran aplicar també als preveres difunts com a sufragi si, d'acord amb les normes vigents, s'acosten a la confessió sacramental i al banquet eucarístic, i preguen per les intencions del Summe Pontífex.

Als sacerdots se'ls concedeix, a més, la *indulgència parcial*, també aplicable als preveres difunts, cada cop que resin amb devoció oracions aprovades per portar una vida santa i complir santament les tasques a ells encomanades.

A tots els fidels realment penedits que, en una església o oratori, assisteixin amb devoció al sacrifici diví de la missa i ofereixin pels sacerdots de l'Església pregàries a Jesucrist, summe i etern Sacerdot, i qualsevol obra bona realitzada aquest dia, perquè els santifiqui i els modeli segons el seu cor, se'ls concedeix la *indulgència plenària*, a condició que hagin expiat els seus pecats amb la penitència sacramental i hagin elevat pregàries segons la intenció del Summe Pontífex: els dies en què s'obre i es clausura l'Any Sacerdotal, el dia del 150è aniversari de la pietosa mort de sant Joan Maria Vianney, el primer dijous de mes o qualsevol altre dia establert pels Ordinaris dels llocs per a utilitat dels fidels.

¹ A més es concedeix *indulgència parcial* tant als preveres com als fidels amb les condicions acostumades. Als preveres resant oracions per a la pròpia santificació, i als fidels amb la pregària de cinc parenostres, avemaries i glòria al Sagrat Cor de Jesús per a la santificació dels sacerdots. També es concedeix *indulgència plenària* als ancians i als malalts que ofereixen els seus sofriments per la santificació dels sacerdots i amb aquesta intenció. Sempre amb les tres condicions: rebre el sagrament de la penitència i de l'eucaristia i pregar per les intencions del Sant Pare.

BISBE: Rep la plenitud del sagrament de l'orde que l'insereix en el col·legi episcopal i el converteix en cap visible de l'Església particular que li és confiada. Els bisbes, com a successors dels Apòstols i membres del col·legi episcopal, participen de la responsabilitat apostòlica i de la missió a tota l'Església sota l'autoritat del Papa, successor de sant Pere.

CELIBAT: En l'Església llatina, el sagrament de l'orde per al presbiterat normalment només és conferit a candidats que estiguin disposats a abraçar lliurement el celibat i que manifestin públicament la seva voluntat de guardar-lo per amor al regne de Déu i al servei dels homes. El celibat no és essencial al sagrament de l'orde i forma part de la disciplina eclesiàstica a occident. Les Esglésies de l'Orient tenen una disciplina diferent sobre el celibat.

MINISTERI: És una gràcia que un creient rep de l'Esperit Sant amb vista a fer un servei ja sigui dins com fora de la comunitat. Aquesta gràcia s'anomena també *carisma*. Els ministeris suscitats per tants carismes poden tenir un caràcter provisional en el temps. Però hi ha carismes que són permanents i insubstituïbles, ja que formen part de l'estructura mateixa de l'Església, com és ara l'episcopat i el presbiterat.

MINISTRE DEL SAGRAMENT DE L'ORDE: És al bisbe (i només al bisbe) a qui correspon conferir el sagrament de l'orde en els seus tres graus.

MOSSÈN: Nom reverencial que el poble acostuma a donar als preveres. En català té un sentit confiat i entranyable.

ORDENAND: L'ordenació mai no és un dret, sinó un do. L'Església confereix el sagrament de l'orde a homes (*viri*) batejats, amb aptituds degudament reconegudes per a l'exercici del ministeri. Pertoca al bisbe la responsabilitat i el dret de cridar algú a rebre els ordes.

ORDO: És una paraula llatina que designa un grup de persones que col·legialment estan al servei de la comunitat. S'aplica als ministeris eclesials perquè aquests

s'exerceixen sempre col·legialment. Un bisbe forma part del col·legi episcopal i els preveres de l'*ordo presbiterialis*.

PREVERE: Els preveres estan units als bisbes en la dignitat sacerdotal i al mateix temps depenen d'ells en l'exercici de les seves funcions pastorals; són cridats a ser els cooperadors providents dels bisbes; formen al voltant del seu bisbe el *presbyterium* que porta amb ell la responsabilitat de l'Església particular. Reben del bisbe l'encàrrec d'una comunitat parroquial o d'un servei determinat.

RITU DE L'ORDENACIÓ: El ritu essencial del sagrament de l'orde està format, en tots tres graus, per la imposició de les mans del bisbe sobre el cap de l'ordenand i per la pregària consecratòria específica que demana a Déu l'efusió de l'Esperit Sant i dels seus dons apropiats per al ministeri per al qual està cridat l'ordenand.

SACERDOCI DELS FIDELS: Gràcies al baptisme tots els fidels participen del sacerdoci de Jesucrist. Aquesta participació s'anomena «sacerdoci comú dels fidels». Tots els fidels participen de la triple missió messiànica de Crist. Això és: l'evangelització (profecia), el culte i la pregària (sacerdoci) i la caritat (reialesa).

SACERDOTS: Nom impropri donat als bisbes i als preveres. De manera pròpia només es pot dir de Jesucrist, l'únic Sacerdot de la Nova Aliança. Com a participants del sacerdoci ministerial del Crist es pot anomenar així els bisbes i els preveres. Ells tenen el sacerdoci ministerial essencialment diferent del sacerdoci dels fidels.

SAGRAMENT DE L'ORDE: nom del sagrament pel qual Jesucrist constitueix ministres/servidors de la Nova Aliança. Reben el sagrament de l'orde en graus diferents els bisbes, els preveres i els diaques. Els bisbes i els preveres per al sacerdoci, els diaques per al servei. L'ordenació confereix un caràcter sacramental indeleble.

SEMINARI: Institució diocesana on es formen els candidats al ministeri sacerdotal, que reben el nom de *seminaristes*. Seminari ve de *semença*. Lloc on creixen les llavors que són les crides de Déu al ministeri sacerdotal.

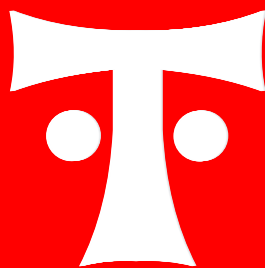
VOCACIÓ: Inclinação del cor, que és una gràcia de Déu per la qual un se sent cridat a l'exercici del ministeri. Aquesta vocació/crida ha de ser discernida i confirmada per l'Església.

Justificació	5
Els objectius de l'Any Sacerdotal	
Per als preveres	10
Per als fidels.....	11
Catequesis sobre el ministeri ordenat	
Primera catequesi: D'ón vénen els preveres?	15
Segona catequesi: Qui són els preveres?	21
Tercera catequesi: Què fan els preveres?	25
Quarta catequesi: Com viuen els preveres?	30
Pregàries per l'Any Sacerdotal i pels sacerdots	
Oració proposada pel Sant Pare.....	37
Davant el Santíssim Sagrament exposat	
Esquema I.....	38
Esquema II.....	41
Lletania a nostre Senyor Jesucrist, sacerdot i víctima	44
Pregària pels sacerdots.....	48
Pregària dels malalts pels sacerdots i per les vocacions	49
Apèndix	
Les indulgències concedides per a l'Any Sacerdotal	53
Vocabulari	54

Col·lecció Tau - Documents

Títols publicats:

6. **Agrupació de parròquies**
7. **Enviats per a donar fruit**
Mons. Lluís Martínez Sistach
8. **Orientacions sobre l'admissió i l'acompanyament
en el Catecumenat Diocesà d'Adults**
9. **Memoràndum per al rector de parròquia**
10. **Estatut de l'arxiprestat**
11. **Persones, creients i pastors**
Mn. Miquel Barbarà Anglès
12. — **Les celebracions dominicals en pobles petits**
— **Les ofrenes i taxes amb motiu de la recepció de serveis eclesials**
— **Missa *pro populo*, misses de binació i almoines (estipendis)**
13. — **Estatut dels fidels laics amb missió pastoral en una parròquia**
— **Espiritualitat del fidel laic amb missió pastoral en una parròquia**
— **Les celebracions dominicals en absència de prevere**
14. **Actes del martiri de sant Fructuós, bisbe de Tarragona,
i els seus diaques sant Auguri i sant Eulogi**
15. **Disset segles de devoció a sant Fructuós, bisbe i màrtir de Tarragona,
als seus diaques sant Auguri i sant Eulogi**
Mn. Josep Martí i Aixalà
16. — **Paraules de Benet XVI en la clausura de l'Any Jubilar de Sant Fructuós**
— **Missatge dels bisbes de Catalunya en la jornada interdiocesana
del 21 de gener de 2009**
— **Visquem l'Any Jubilar de Sant Pau (comunicació del Sr. Arquebisbe)**
17. **Estatut de la cúria i altres organismes i serveis diocesans**
18. **Celebració de l'Any Jubilar de Sant Pau a Tarragona. Septenari de pregàries**
Secretariat diocesà de litúrgia
19. **Celebració de l'Any Sacerdotal a Tarragona. Catequesis i pregàries**
Delegació diocesana de litúrgia

Arquebisbat de Tarragona

Col·lecció Tau - Documents